

на този кръвникъ, който пъкъ, щомъ забѣлѣжи да се доближава къмъ него, нѣкое по-силно животно, той оставя жертвата си на по-силния.

Какъ единъ селенинъ отстранилъ камъка.

На срѣдъ пазаря въ нѣкой градъ лѣжалъ голѣмъ камъкъ, който прѣчилъ на пътни-цитѣ.

Повикали инженери да кажѣтъ какъ ще може да се отстрани този камъкъ.

Единъ инженеръ казалъ: да се махне камъка, трѣбва съ барутъ да се растроши на парчета, които ще могатъ да се дигнатъ едно по едно; ала това ще струва повече отъ хиляда лева.

Другъ пъкъ рекълъ: ако може подъ камъка да се тури голѣмъ валякъ, ще се отстрани камъка, но и това ще струва не по-малко отъ хиляда лева.

Най-послѣ единъ простъ селенинъ рекълъ: — Азъ ще отстраня камъка съ сто лева. — И тѣ го попитали, какъ ще направи това.

Той отговорилъ: ще ископаѣ край камъка една голѣма яма, прѣстѣта пзъ ямата ще расхвърлямъ по пазаря; а пъкъ камъка ще свалиж у ямата, и ще изравниж отгорѣ.

Тѣй направилъ селенинътъ и спечалилъ стотѣ лева. За този умъ му дали и още сто лева подарѣкъ.

Тайнственото Сандѣче.

Йорданке, — извика Иванка на сестра си, —